

Mesajul și strădania de o viață a **PĂRINTELUI** **ARSENIE BOCA,** „Sfântul Ardealului” pentru români

„CUVINTE VII”

- Cine-i mai mic în ochii săi, acela-i mai mare în ochii lui Dumnezeu.
- Omul se roagă de Dumnezeu să-l scape de necazuri și Dumnezeu se roagă de om să-și schimbe purtările. Socotiți acum, care de cine să asculte mai întâi ?
- Credeți că veți intra după moarte în Împărăția în care nu ați trăit pe pământ ?
- Dragostea lui Dumnezeu pentru cel mai mare păcătos este mai mare decât dragostea celui mai mare sfânt față de Dumnezeu.
- Domnul Hristos a fost răstignit cu spatele pe crucea materială și cu fața pe crucea spirituală.
- Cea mai lungă cale este calea care duce de la urechi la inimă.
- Creștinismul nu e numai o afacere de duminică, ci e o strădanie de toate zilele.
- Mă, nu toți din lume se prăpădesc, nici toți din mănăstire se mântuiesc.
- Să fii înțelegător față de neputința omenească.
- Oxigen, glicogen, somn, să-ți păstrezi hormonii și să ai concepție de viață creștină.
  - Cine face curte nu face carte.
  - Fiecare dintre noi ducem un necredincios în spate.
  - Nașteți-vă sfinți!
  - Muștrarea învinge, dar nu convinge.
  - Un suflet trist este un suflet cu luminile stinse.
  - În mintea strâmbă și lucrul drept se strâmbă.
  - Să-ți ferești capul de frig și de prostie!
  - Pantalonii la femei - mult mai grav ca lipsa de basma la rugăciune.

Dragi creștini,

Am încredere că nu vom tipări doar vorbe ci "CUVINTE VII" ale Părintelui Arsenie Boca, care, însoțite de duh sfânt vor putea face MINUNI duhovnicești.

CRED asta în adâncul sufletului meu pentru că eu, cea de azi, sunt o astfel de minune și din nepăsare m-am întors la milostenie, din egoism la altruism, din necunoaștere la înțelegere, din voia mea la voia Domnului

Dupa ce am cunoscut influența nemăsurată a ajutorului lui Dumnezeu prin Părintele Arsenie și după ce am primit gând drept de studiu asupra scrierilor acestui mare sfânt al românilor, am simțit un îndemn de a propovădui sfaturile și învățămintele Părintelui Arsenie.

TOȚI suntem chemați la APOSTOLAT, la propovăduire și fără gând de mărire ori dorințe deșarte ÎNDRAZNEȘC să vă adresez o RUGAMINTE, un îndemn "HAIDEȚI să facem cunoscute cele mai profunde învățături duhovnicești și strădaniile de o viață ale Părintelui Arsenie BOCA

I - despre taina căsătoriei și familia creștină .....pag 4

II - despre necazurile lumefști și cum să îndepărtăm pricina lor.....pag 9

III - despre cele 3 piedici în calea mântuirii .....pag 12

IV - despre păcate și taina spovedaniei .....pag 18

VIAȚA ȘI ACTIVITATEA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

Părintele Arsenie Boca s-a născut în satul Vața de Sus la 29 septembrie 1910, din părinți creștini și dreptcredincioși, Iosif și Cristina care i-au pus numele de botez Zian, ca rod al rugăciunii. Spunea părintele : „Mama mea când a rămas însărcinată cu mine, s-a uitat la icoana Maicii Domnului și a pictat-o în inima ei. A pictat-o rugându-se: „Maica Domnului, îți cer un copil, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, care să îți slujesca ție, Maicii Domnului și Domnului Iisus Hristos. Nu pentru mine îl cer”.

Părintele spunea ca tatăl său, care cunoștea meseria de pantofar, îl punea și pe el să învețe să bată cuie de lemn, dar el neavând îndemânarea necesară le rupea și atunci tatăl său îl bătea iar, o dată a fost bătut, de tatăl său pentru că nu folosea bine timpul iar acea bătaie i-a folosit toată viața.

Zian Boca face școala primară în satul natal (4 clase) și apoi intră la Liceul Național Ortodox „Avram Iancu” din Brad, al cincilea liceu românesc din Transilvania, ctitorie a Mitropolitului Andrei Șaguna, pe care-l absolvă în 1929. Colegul de banca, Romulus Neag, îl înfățișează pe Zian ca „Excepțional de înzestrat, de-o voință extraordinară, o memorie formidabilă, o putere de muncă și o tenacitate ieșite din comun”.

«Statură pozitivistă», excelează la matematică, fizică, chimie, biologie, are preocupări care depășesc nivelul programelor școlare în domeniul artelor: desen, caligrafie, muzică. Muncește suplimentar la desen și pictură, cântă la flaut.

Cu zestrea intelectuală și spirituală dobândită la Brad, se înscrie la Institutul Teologic din Sibiu (1929-1933) unde este „extrem de sânguincios și studios”, încât între colegi are aureola unui „Sfânt”.

Nu l-a pasionat prea mult studiul limbilor străine. Cunoștea totuși foarte bine limba franceză și citea cu aviditate studii de psihologie, de caracteriologie,

de grafologie, căutând să se adâncească în descifrarea tainițelor sufletului. A iubit de mic desenul, sculptura și mai ales pictura.

La intervenția profesorului Nicolae Popovici, proaspăt reântors de la studii în străinătate, Părintele Arsenie (Boca Zian), după absolvirea Institutului Teologic (1933), este trimis cu bursă la Institutul de Belle-Arte din București. Aici urmează cursuri de medicină (în special cele de anatomie, ale Profesorului Rainer Francisc - cf. Pr. Nicolae Streza), participă cu interes la prelegerile de mistică ale lui Nichifor Crainic, și frecventează și alte cursuri în domeniul culturii și artei.

La puțină vreme după terminarea Institutului de Belle-Arte, urmează o scurtă perioadă de ucenicie în monahism la Sfântul Munte Athos, timp de 3 luni. La reântoarcerea în țară, aduce câteva manuscrise ale Filocaliei pentru fostul său profesor de la Sibiu, Părintele Dumitru Stăniloae, cu care colaborează la realizarea în limba română a acestei monumentale lucrări.

Zian Boca s-a închinoviat la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus în iunie 1939, fiind deja diacon celib. După aproape un an de zile, în 3 mai 1940, are loc tunderea în monahism, luând numele de Arsenie iar în 10 aprilie 1942 a fost hirotonit preot.

„În anii de ctitorie la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, se remarcă în chip strălucitor ca «pictor de suflete după modelul Domnului Iisus Hristos» (Nichifor Crainic). Se reînvie acum o tradiție a marilor pelerinaje la locurile sfinte. Chilia Părintelui din munte a rămas până astăzi un loc de pelerinaj unde credincioșii se roagă, pun o floare sau aprind o lumânare.

La 25 noiembrie 1948, mitropolitul de atunci al Ardealului, Dr. Nicolae Bălan (1929-1955), a adus personal la Prislop pe Ieromonahul Arsenie Boca. Mănăstirea era într-o stare jalnică, părăsită de ultimii trei viețuitori uniți.”Poate că a fost o soluție pe vremea aceea, pentru că Părintele începuse să fie prigonit și urmărit de Securitate. Aici a fost numit stareț și apoi duhovnic, punându-și pecetea de ziditor de suflete și ziditor de așezăminte.

Activitatea Părintelui Arsenie ca stareț se încheie în 1950, pentru că între timp Prislopul devenise mănăstire de maici cu viață de obște și el ramane preot-duhovnic până în 1959 când este alungat de la Prislop și i se ridică dreptul de slujire ca preot. În această perioadă Părintele Arsenie a fost ridicat de Securitate și dus la Ocnele Mari și apoi la Canal unde a stat 9 luni de zile.

În 1959 a început pribegia în București. A fost angajat la Biserica Sfântul Elefterie ca pictor secund pe lângă pictorul Vasile Rudeanu, iar în 1961 a fost angajat la Atelierul de pictură al Patriarhiei de la Schitul Maicilor.

În 1968 a început pictura bisericii parohiale din Drăgănescu, de lângă București, la care a lucrat vreme de 15 ani, pictand-o de 2 ori și devenind astfel "Capela Sixtina" a ortodoxiei românești.

După izgonirea forțată din mănăstirea Prislop în 1959, obștea s-a reorganizat într-un Așezământ mănăstiresc în orașul Sinaia, care acum este metocul Mănăstirii Prislop. În acest așezământ Părintele Arsenie și-a avut chilia și atelierul de pictură din 1969 până în 28 noiembrie 1989, când s-a săvârșit din viață. Prohodit de o mulțime impresionantă de credincioși, Părintele Arsenie a fost înmormântat în cimitirul Mănăstirii Prislop în 4 decembrie 1989. Vorba "De dincolo vă voi putea ajuta mai mult!" însoțește miile de pelerini la mormântul său.

CAP. I – DESPRE CĂSĂTORIE ȘI VIAȚA DE FAMILIE

Mesajul și strădania de o viață a Pr Arsenie Boca - "Căsătoria nu este o aprindere de trupuri, ci este chip al unirii sufletului cu Dumnezeu - ridicăți căsătoria din desfrânare"

„Numai atât este nunta binecuvântată de biserică cât este spre naștere de prunci, restul este desfrânare.”

„Dumnezeu vestește acum pe oameni, ca toți, de pretutindeni, să se pocăiască” (Fapte 17, 30). Adică să vină la viață curată, după învățătura drept măritoare a Bisericii lui Hristos, iar când vremea le-o va cere, să le mărturisească cu prețel vieții, netemându-se de moarte.

În alt fel nu se poate ridica o stavilă pustiirii ce se întinde peste bieții oameni. Iar ridicarea stavilei este ridicarea căsătoriei din desfrânare, la înălțimea de Taină, între cele 7 Sfinte Taine, tocmai ca oamenii să nu îngăduie într-însa mulțimea șerpărilor fărădelegilor.

Cine, în vremea noastră mai crede așa? Căsătoria nu este numai o aprindere de trupuri, iar unde este numai atâta vine ura și face vrajbă! Nunta este mai mult decât aceasta, este chip al unirii sufletului cu Dumnezeu. De aceea numai când cei doi soți sunt uniți cu sufletul în Dumnezeu, dăinuiește și unirea cea trupească și aduce roade după Dumnezeu: copii curați, trăgători spre El.

O mare dizarmonie a CASATORIEI constă în faptul că instinctul bărbatului e în conflict cu instinctul femeii. Instinctul bărbatului vrea mereu femeia, ca prilej al descărcărilor sale genezice. Instinctul femeii însă e maternitatea. Copilului, până se desprinde de mamă, îi trebuie doi ani, deci, după rânduiala firii, trebuie să fie lăsată în pace.

Deci, ce va face bărbatul? Sau își va perverti soția, făcând-o să umble și ea după plăcerea pătimașă, căutând să scape de rostul firii sale, sau o va face criminală, punând-o să-șiucidă în pânțele ființa fără apărare, sau va practica scârba onaniei cu femeia sa (Facere 38, 9), păzind-o de rostul zămislirii, dar necinstind-o, cum nu se mai poate spune. Alții recurg la sterilizare, alții la aventuri, sau la lupanare. Un atare bărbat nu-și va mântui soția prin nașterea de fii (1 Timotei 2, 15), ci o va osândii cu ucigașii și curvarii, printre care și el de asemenea va fi. Prea puțini sunt bărbații care-și stăpânesc instinctul irațional, prin puterile raționale ale sufletului, reglementându-l potrivit cu rostul său originar. Și iarăși, și mai puțini sunt cei ce convertesc energia prin înfrânare, săltând sensul firii la rosturi mai presus de fire.

Viața curată a CĂSĂTORIEI, după cinstea ei de Taină, este aceasta:

1. Binecuvântată este numai rodirea (sădirea) de copii; tot ce este în afară de rostul acesta, în privința trupească, este desfrânare și păcat și să nu se mai facă. Iată unde duce blestemăția ferelii de zămislire: la îmbolnăvirea nervilor interni ai soției, care răspund cu un capăt în șale, încât femeia nu mai poate ridica de jos nici un braț de lemn și nu mai poate merge. Vin durerile de stomac și de răunchi, și acestea ușurează căpătarea diferitelor boli, care greu se mai vindecă, printre care și „poala albă”. Iar a treia supărare este că strică toată rânduiala dinlăuntru femeii, și ajunge desăvârșit neroditoare.

2. Vremi îngăduite pentru chemarea copiilor sunt numai zilele între posturi, însă numai dacă amândoi soții sunt învoiți, pentru rostul sădirii de copii.

3. Vremi oprite sunt acestea:

- cele patru posturi de peste an;
- cele trei zile de post pe săptămână: luni, miercuri și vineri.
- sărbătorile și zilele asupra sărbătorilor;
- vremea necurăției
- vremea de slăbiciune sau de boală a unuia din soți;
- vremurile de tulburări și războaie, precum și orice vreme după acestea, pentru cei ce au luat parte la ele;

4. Vremea oprită cu mare asprime este toată vremea sarcinii, precum și toată vremea alăptării. Iată pentru ce e oprită toată vremea sarcinii:

- o dată, pentru că nu mai are rost.
- apoi, pentru că toate simțurile celor doi părinți, dar mai ales ale mamei, prin care trece în vremea aceea, se întipăresc cu deosebire, în mugurele ce s-a plămădit.

Deci iată o mare cheie a lucrurilor: precum au fost purtările și toate simțămintele mamei în vremea celor nouă luni, așa va fi și moștenirea copilului ce se va naște pe toată viața sa. Iar când se va naște, până nu ajunge să priceapă se va juca cu sora „de-a mirele cu mireasa sa”, și încă de la șapte ani. Mai târziu va încerca la dobitoace sau se va deda la curvie cu mâna, pe urmă la curvie în toată regula, patimi care-i vor omorî milioane de celule nervoase.

Când soțul nu dă pace sarcinii (zice el că nu poate, sau nu vrea altfel, sau se declară stăpân pe legile naturii) atunci copiii vin pe lume cu predispoziția precoce spre sexualitate. Aceasta îi face îndărătnici și foarte greu educabili (sunt certați cu disciplina, unii genetic prezintă cromozomul criminalității și chipurile circumstanțe atenuante în justiție). Fug de la școală și încep aventurile. Deci tot în răspunderea soțului se soldează și aceste necazuri. Explicația biologică: au crescut în mediul uterin hrăniți cu sânge prea îmbibat cu testosteron, hormon sexual masculin.

5. Cei ce se dovedesc neroditori, să se înțeleagă la petrecerea frățească, evitând păcatul. Înainte de căsătorie întrebați medicii cum stați cu aceasta (cu rodirea sau nerodirea pântecelui). Iar de nu ați făcut-o până la căsătorie, întrebați-i ce se mai poate drege. De aici vă pot spune aceasta: se poate întâmpla ca amândoi soții să fie roditori și totuși roade nu aduc. Ce să fie? Pe unul din soți, cu deosebire pe bărbat, l-au ajuns faptele lui din tinerețe: era curvar, onanist, sau alt chip pătimaș, și mult timp făcând fărădelegile acelea, i-a slăbit frâna și repede îi trece firea, înainte de clipa când s-ar fi deschis, tot pentru o clipă, mitrasul femeii pentru ca să-i primească sămânța. Femeia nu are așadar nici o descărcare. Bărbatul nu o mulțumește, i se face scârbă de el, încet se îmbolnăvește,

6. De la încetarea semnelor femeii, încetează și datoria căsătoriei, a chemării de copii.

7. Urmând acestea nu se mai întâmplă:

a) crime de avort; **Avortul este un păcat strigător la cer.** Crima de avort este mai mare decât simpla crimă, pentru că ea se face contra unui copil fără apărare. De aceea cere cap de mamă și de tată. Sângele lor strigă la Cer RĂZBUNARE, și puțini sunt cei ce scapă de această răzbunare.

În momentul în care o femeie avortează, ceva bun din ea se pierde și copiii care vor urma o să aibă de suferit ca urmare a acestei lipse generate de avort.

b) blestemăția ferelii; c) - fărădelegea desfrânării - și alte spurcăciuni. Nu apărați desfrânarea că nu are nici o apărare. Ea nu întreține, ci mai curând sau mai târziu macină dragostea dintre soți și duce la ură și răzbunare, ca orice păcat.

lată cu ce rânduială să fie soții de un înțeleș. De ce așa? lată lămuriri:

O căsătorie creștină nu este cu puțință decât între creștini conșinși. Tot ce este sănătos în părinți înclină spre Dumnezeu, iar tot ce este păcătoș sau bolnav înclină spre începătorul răutății iar în copil se bat cap în cap aceste înclinări potrivnice. Necredincioșii în Dumnezeu nu pot avea parte de Taina lui Dumnezeu, în care nu cred. Până când cineva este înafara credinței creștine dreptmăritoare, tot ce face e păcat și păcatul îi este lege. Cu necredincioșii nu e cu puțință viață curată. Prin răbdarea chinuirii de la ei, pot fi biruți de Dumnezeu și înviați din moartea în care trăiesc.

Ajutați-le, răbdând toate de la ei, dar împotrividu-vă păcatului, chiar dacă ar fi aceasta o mucenicie continuă, neîntreruptă. Deci: „Femeia să se teamă de bărbat” când Hristos este capul bărbatului, dar când capul lui este păcatul și “dumnezeul lui e stomacul”, nu are ce sfat de mântuire lua de la dânsul. Fără Hristos e mort, iar sfatul morților duce sigur la moarte; acolo să nu mergeți. De morți să nu aveți frică. De cei ce nu se tem de Dumnezeu, nici vouă să nu vă fie teamă. Toată teama să vă fie de păcat, căci pe aceasta au avut-o și Sfinții.

Vrei copii puțini? Nu lăsa bărbatul să se atingă de tine. Înșă, ca să puteți face lucrul acesta, trebuie să vă înfrânați cu postul, iar eu zic cu foamea. Căci trupului acestuia de noi nu-i pasă dacă ne bagă în focul iadului. De aceea ar trebui ca nici nouă să nu ne pese de poftele lui, ci să le mai ucidem cu postul.

De aceea sunt oprite de la căsătorie următoarele categorii de oameni:

1. a. Nebunii; b. Îndrăciții; c. Băutorii; d. Slabii de minte, cei cu boli lumești.
2. Rudeniile de sânge până la gradul opt. (Verii de-al IV-lea grad îi îngăduie pravila bisericească, dar am văzut și la depărtarea asta copii însemnați cu păcatul amestecării de sânge și cu sănătatea zdruncinată pentru totdeauna).
3. Cei prea deosebiți cu vârșta. Depărtarea cea mai mare ce poate fi îngăduită este de șapte ani. Ce trece peste aceasta dovedește patima desfrânării care se răzbuună. Văduvii să ia văduve.
4. Vârșta îngăduită pentru fete: de la 18-20 ani, iar pentru băieți spre 25 de ani. Adică o vârstă la care să preceapă pe ce cale merg și cum trebuie să meargă. Și încă de ceva trebuie să se aștepte o vârstă mai mărișoară: ca să se vadă pe cât e cu puțință toate înclinările dintre cei doi tineri, care numai cu vârșta se arată. Așa se întâmplă că înainte de căsătorie au o purtare, iar după o oarecare vreme răsar alte purtări (stricăciuni), pentru care bucuos ai fi căutat tovarășul vieții în altă parte - urmarea e divorțul.
5. Căsătoriiile făcute cu sfatul, cu sila părinților, care socoteau averea - patima lăcomiei - n-au dus la sfârșit bun. Averea, toată s-a împărșiat.
6. Cercetați ce purtări au avut părinții, cei patru bunici, străbunicii, căci așchia nu sare departe de butuc (trunchi).

7. Nu începeți căsătoria cu păcatul, că siliți Taina lui Dumnezeu, și-L veți avea împotrivă. Până la cununia Bisericii, toți sunt datori a păstra fecioria nestrictă, și fete și băieți. Celui ce crede în Dumnezeu și ține posturile și are un duhovnic, îi este cu putință aceasta. Celuilalt (adică celui ce nu vrea să țină seama de Dumnezeu și de legile Bisericii), nu i-a fost cu putință întâi, nu-i va fi nici apoi..

De aceea, cei ce robesc la patimi trebuie să dovedească întâi depărtarea de toate patimile și să ajungă la credința lucrătoare, apoi să întemeieze căsătoria, căci altfel numai înmulțesc răul în lume și între oameni, mai osândind și pe alții împreună cu dânșii. Iată de ce trebuie fecioria nestrictă să o aibă și feciorii. Faceți bine și țineți post osteniți-vă trupul să nu azvârle și ... este Dumnezeu, care ajută pe toți cei ce zic: „Doamne, ajută-ne!”. Întăriți-vă cu Sfânta Împărtășanie, și nu se poate să nu se poată.

Părintele Arsenie a avertizat de atâtea ori că cei ce vor începe senzualismul înainte de căsătorie, chiar cu partenerul sau partenera, greu vor plăti acest păcat, cu atât mai mult cu cât nu s-au mărturisit înainte de căsătorie, ca să-și ia iertare de la Dumnezeu

Un sfat de la Părintele Arsenie: să vă doriți copii de la început, din tinerețe, până ce părinții nu s-au hodorogit de grijile vieții și de alte păcate, căci sunt mai ageri și de mai multă nădejde în viață. Copiii de la bătrânețea părinților sunt mai stinși, pare că lipsește vlaga din ei și duc o viață chinuită, pentru că au moștenit o zestre slăbită. Căci viața și așa este o cheltuire neîndurată, și dacă mai e și cu greșeli, le dai ca povară copiilor. Totuși se poate ajunge până la 12 copii fără cusur, ceea ce va veni vremea să fie o datorie.

Nici abuzul, nici refuzul.

„Împlinirea oricărui instinct al firii e însoțită de o plăcere. Omul, numai omul, din toate viețuitoarele, vrea să despartă funcția biologică a instinctului în două: vrea să separe rostul instinctului de plăcerea ce-l însoțește, alegându-și plăcerea și refuzându-i rostul”. Asta se aplică instinctelor primare : de înmulțire/reproducere și de supraviețuire (mâncare, băutura, odihnă...)

Plăcerea, căutată numai pentru ea însăși, cheamă repetarea din ce în ce mai deasă a actului, până ce ajunge la distrugerea sistemului nervos. Mai mult chiar: ea aprinde organismul și-l împinge până dincolo de posibilitățile sale funcționale; ea provoacă frângerea oricărei cenzuri morale și-și duce supușii până la doaga nebuniei.

În conviețuirea căsătoriților nu-i bun nici abuzul, nici refuzul. Abuzul atinge pe soț, refuzul pe soție, dar și pe soț. Cum aceasta? Așa-i făcut omul de Dumnezeu: bărbat și femeie într-un singur trup. Cu cunoștințele contemporane de biologie, de endocrinologie și de neurologie putem înțelege clar acest lucru.

Știința dovedește că desfrânarea, sau risipirea de orice fel, omoară milioane de celule nervoase. Sistemul nostru nervos, ca să servească solicitările vieții în bune condiții, are nevoie de o bună și corectă funcționare a glandelor noastre endocrine. Glandele acestea sunt înșirate în număr de 7-8, pe toată verticala staturii noastre.

Ne oprim puțin la cele sexuale. Aici-i aici! Aici au fost lăsați oamenii fără nicio cunoștință exactă. Ba li s-au spus multe minciuni și fiecare a fost lăsat în voia lui, cu greșelile și ereziile sale. S-o luăm fugitiv cu puțină biochimie endocrină.

Sexele (bărbat și femeie) se caută la maturizare unul pe celălalt, trecând peste orice bariere, ale oricui. Totuși e bună (foarte bună chiar) și puțină minte și cât de cât cunoștința pozitivă a faptului acesta, a continuității vieții [prin naștere].

Constituțional, natura bărbatului are o glandă în plus față de femeie: **prostata**. Această glandă, cu rol dublu (endocrin și exocrin) spune foarte multe și importante lucruri în economia vieții și în interpretarea corectă a foarte multe necazuri ivite în familie (pentru clarificare, trebuie spus și numele produșilor de biosinteză ale glandelor: hormonii. Aceștia sunt substanțe de biosinteză, produse de glande și vărsate în circuitul intern al sângelui, cu ajutorul căruia circulă prin tot organismul, ei având rol în activitatea și activarea sistemului nervos, deci a tuturor organelor, în scopul de a menține organismul întreg și în bune condiții de viață internă și externă). Iată din tainele prostatei: aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic, substanțe absolut necesare sistemului nervos, atât al bărbatului cât și al femeii. Dar nu le prepară decât bărbatul! Aici este explicația, fundamental biologică, în temeiul căreia femeia este atârnoare de bărbat. Fără substanțele lui endocrine, ea se degenerază nervos, mintal, etc. Aici începe să se înțeleagă de ce au urmări nefaste și abuzul și refuzul.

Dacă aceste substanțe extrem de valoroase pentru economia vieții în bune condiții a sistemului nervos (în interior) sunt risipite (în exterior) pe plăcerea de care nu te mai saturezi - atunci încep să apară urmările. Celula nervoasă este singura din organism care nu se mai reface. Abuzul păgubește pe bărbat de necesarul de substanțe glutamice a sistemului nervos (15 miliarde de neuroni) și încep fenomenele de carență nervoasă, care pot ajunge până la slăbirea totală a funcției mintale. S-au văzut atâtea cazuri de tâmpenie a minții și a pierderii totale a memoriei, fără să fie și alte boli în organism. Respectivul era suprasolicitat, iar el s-a predat. Urmările sociale se înțeleg.

Refuzul păgubește pe femeie. Unul din refuzurile obișnuite este acela „întemeiat” pe stăvilirea numărului de copii. Modalitatea aceasta este viciul „onaniei” cu femeie. Păgubesc amândoi - pagubă biologică ce se resimte în sănătatea amândurora.

Mințirea, trișarea, ferirea (sunt unul și același viciu), duce în mod normal la o nervozitate și la o nemulțumire unul față de altul, pe care natura în nevinovăția ei caută să o remedieze. Și cum o remediază? Căutând fiecare din părinți alt partener, ca să nu falsifice conviețuirea. În fond e o rezolvare greșită, vinovată față de unitatea de dragoste a Tainei Cununii. Deci, dacă o femeie greșește cu altcineva, de vină (de trișarea lor) e „ferirea” soțului, care o împinge la gestul căutării altuia care să fie corect cu natura. În majoritatea cazurilor de necredință a femeii e de vină soțul, că nu și-a umplut casa de copii. Deci, cine fuge de copii, fuge de responsabilitate. Și unde fuge? În iresponsabilitate. Când însă îți iei răspunderea de a rodi copii, Stăpânul vieții îți va ajuta să ai și ce le da mâncare și-ți va asigura și cinstea căsătoriei.

În constituția biologică a femeii e pusă obligativitatea nașterii a 3-4 copii, în ordine naturală. Mai mult chiar, o altă constrângere de care trebuie ținut seama e **foliculina**, hormon toxic și cancerigen care se neutralizează abia de la 3-4 copii în sus. Toxic la nivelul creierului, dând continue dureri de cap și foarte intense; cancerigen la nivelul sânelor sau uterului (fibroane uterine).

De cleștele acestui hormon nu este scăpare decât de la 3 - 4 copii în sus, cu sarcinile în mod natural, cum apar ele normal. Această ordine naturală a sarcinii e singura cale care asigură sănătatea copiilor. Salturile peste sarcini, lepădările de copii, indiferent cu ce metode și din ce motive, ating sănătatea copiilor ulteriori, dacă mai vin.

Dar chiar dacă nu mai vin alții, legea divină pedepsește și retrospectiv, pe cei făcuți cronologic (n. ed.: pe cei născuți în ordine naturală). Așadar, în însăși constituția endocrină a femeii e pusă obligativitatea nașterii de mai mulți copii. E chiar condiția de mântuire a femeii după cum i-a descoperit Dumnezeu Sfântului Apostol Pavel. Soțul care nu vrea copii nu trebuie luat, e un criminal camuflat al soției sale. Nu e din turma lui Hristos! Abia de la 3-4 copii în sus, făcuți în ordinea naturală în care apar, se neutralizează acțiunea toxică și cancerigenă a foliculinei. Practica confirmă aceasta. Sunt mame cu 10-12 copii făcuți, care trăiesc și ajung la vârsta de 80 de ani, sănătoase, în destulă putere, fără să le doară capul sau să fi fost bolnave.

Femeile mai pățimesc și de crizele climacteriului (menopauză), de la 50 - 52 de ani. Când viața lor de până aici a fost corectă și conform cu natura, tulburările acesteia trec aproape neobservate. Echilibrul endocrin e asigurat de normalitatea conviețuirii și a roadelor făcute până aici. În cazul viciilor de conviețuire, perioada aceasta e adevărată nebulie.

Tot în treacăt pomenesc de acțiunea toxică a alcoolului. Dacă 6 grame de alcool la litrul de sânge e capabil să sudeze o mulțime de spermatozoizi câte doi, cap la cap, fără să le tulbure viața, atunci ce vom zice de bețivii notorii?

Toxicitatea tutunului duce la cazuri excesive, dar nimeni [dintre fumători] nu vrea să știe de carența organică pe care o are sau chiar de atrofierea funcțională... Alcoolismul, bețivitatea bunicilor apar în nepoți ca tulburări și insuficiențe nervoase până la nivelul de epilepsie. Beția e mare pacoste care se înscrie genetic în patrimoniul ereditar și duce treptat, dar sigur, la degenerarea omului din neam în neam, duce la degenerarea neamului.

CAP. II - DESPRE NECAZURILE OAMENILOR

Nouă, toate necazurile ne vin de la greșeli, nu de la Dumnezeu. El numai le îngăduie, și spală cu ele vinovățiile noastre. Oamenii însă tare greu pricep, că ispășirea prin necazuri dovedește, nu părăsirea lui Dumnezeu, ci milostivirea Lui. Ba, chiar prin aceea știm că are Dumnezeu grijă de noi, dacă vom avea necazuri. Fiind atotbun și înțelept, ne poartă de grijă și ne spală, cu milostivire, ori vrem, ori nu vrem, ori pricepem acum, ori vom înțelege pe urmă. Căci: „Dumnezeu este îndelung răbdător și mult milostiv, dar nepedepsit nimic nu lasă” (Naum 1, 3). El așteaptă o vreme să vadă, ne grăbim noi cu pocăința de bună voie sau nu? Învățăm din necazurile altora, sau așteptăm să ne spargem și noi capul de ele ?

Lucrul care îi arde pe toți oamenii este pocania - pocăința - pe care o trimite Dumnezeu, ori vrem, ori nu vrem. De aceea este bine ca să ne pocăim de bună voie, să nu așteptăm să ne trimită Dumnezeu pocăința prin necazuri de tot felul, căci pricinile pentru necazuri sunt păcatele noastre.

Deci, dacă pățești necazuri în viață, află că ai făcut greșeli. Necazurile sunt mâna întinsă a milei lui Dumnezeu către noi.

I. Beteșugurile trupului

Din trei pricini se îmbolnăvește trupul:

1. De otrăvuri din lipsa postului.

Carnea este o otrăvă și se mistuie tot cu ajutorul unei otrăvi care este fierea.

2. Din naștere, pentru că fie mama sau tata nu a fost treaz când s-a zămislit copilul. Femeilor, fugiți de bărbați ca de foc când sunt amețiți de băutură.

3. Din desfrânare, pentru că trec măsura cuvenită și încep să-i doară spatele, spinarea, șalele, slăbesc nervii, devin iuți și nerăbdători. Toate acestea, pentru că nu și-au înfrânat poftetele (puterile). Este tocmai ca bogatul care sărăcește. Așa și trupul care și-a mâncat toată vloga.

II. Vrajba în casă

Ascultați pricinile pe care le au și apoi ce să facă ca să nu le mai aibă. Vrajba în casă vine din păcate. Toate își au izvorul în păcate.

1. Neapărat vine vrajba în casă dacă căsătoria s-a început cu stângul, adică cu desfrânarea.

2. Mai vine, apoi, dacă soții trăiesc în căsătorie nelegitimă, sau fără cununie bisericească. Este un prim păcat, pe care toți îl plătesc cu vrajba. De aceea, toți trebuie să intre la cumințenie și să se legiuiască dacă sunt așa.

3. Din curvii nemărturisite, făcute înainte sau după căsătorie. Astfel au intrat într-o casă nouă cu o pecete drăcească pe trupul și pe sufletul lor și, pentru că nu s-au mărturisit, acel păcat are să le spargă casa, tocmai pentru că n-au omorât pe diavolul care este cel care făcea acest lucru.

4. Lăcomia de avere a unui părinte când și-a măritat fata sau și-a căsătorit feciorul. O asemenea căsătorie nu ține, pentru că s-a făcut cu o lucrare a diavolului. De vei mărita fata ta numai pentru avere, căsătoria lor va sfârși cu vrajbă sau cu spargerea casei aceleia. Prin urmare, cumițiți-vă părinților cu sfaturile când vă măritați fetele sau vă însurați feciorii.

5. Nepotrivirea de vârstă. Sunt părinți care își mărită fetele la 14-16 ani, iar la 18, 19 ani fata lor este văduvă sau divorțată și încă cu copil. Aceasta din cauza nepotrivirii de vârstă, căci ce poate face o fată așa tânără în fața unui vlăjgan, om în toată firea? Această diferență mare de vârstă este un păcat înaintea lui Dumnezeu. Și din cauza aceasta, casa aceea nu ține ci se sparge și în aceste cazuri părinții trebuie să recunoască că au dat un sfat prost.

6. Din negrija de suflet a celor din casă, din negrija de spovedanie, de Sfânta Împărtășanie și de rânduielile Bisericii, care sunt poruncile lui Dumnezeu. Fiindcă dacă nu le păzesc pe acestea, le păzesc pe ale diavolului, și astfel nu pot să aibă liniște.

7. Din petrecere fără post. Cei ce se umplu de mânie sunt cei plini de fiere, care se înmulțește în corpul omului atunci când mănâncă multă carne și nu postește. Plini de fiere fiind, se umplu de mânie și astfel își sar în cap unii la alții. Așa, pentru o vorbă cât de neînsemnată, pentru o bucată de lemn ce nu e la locul ei, îi sare în cap celuilalt.

8. Și o ultimă pricină este desfrânarea soților. Dar soții cum desfrânează, când sunt leguiți? Așa bine, căci nu mai țin seamă de miercuri, de vineri, de zilele postului și de sărbători. Nu mai țin nici o rânduială. Și bate Dumnezeu nerânduiala ca să se facă rânduială.

III. Paguba din curte, paguba în agoniseala voastră

Iată pricinile pentru care Dumnezeu trimite pocania asupra avutului nostru.

1. Unii din stăpâni le drăcuie și atunci să nu se mire dacă li se împlinește cuvântul spus, căci dă Dumnezeu după cuvântul lor.

2. Lucrează Duminica. Că dacă Dumnezeu n-a lucrat Duminica, nici ție nu îți este îngăduit să lucrezi și dacă vei lucra, vei pierde nu numai ceea ce ai lucrat Duminica ci și ceea ce ai lucrat în cursul săptămânii. Să nu ascultați de sfatul nimănui când este vorba de cinstirea Duminicii. Fiecare își are socoteala lui, tu însă ai un suflet. Căci va veni vremea să ceri apă cu bilet [perioada lui satana].

3. Și mai are pagubă cel ce se uită la agoniseala sa ca la ochii din cap. Și a lipit inima lui de lucruri pieritoare. Pentru altceva a dat Dumnezeu inima, nu ca să ți-o împotmolești cu gunoiul lumii, ci ca să ți-o îndrepti spre Tatăl, Cel din ceruri. Pe El să-L iubim, de El să ne lipim inima, căci neasemănată este plata pe care ne-o dă Dumnezeu, față de cea dată de lume. De aceea nu-ți lipi inima ta nici de proprii tăi copii, căci de-i pătimi durere în cele iubite peste măsură, cine te va mângâia?

4. Ai cumpărat din mână rea, din mână pătimășă, din mâna care a furat sau de la unul care a curvit. De aceea, mai înainte de a o amesteca cu ale tale, dă-i puțină apă sfințită, cu făină, căci să știți, păcatele trec și asupra pământului pe care-l calci și asupra vitelor.

Când a fost izgonit Adam din Rai, Dumnezeu a blestemat pământul: „Pentru că ai ascultat de glasul femeii tale și ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit: «numai din acela să nu mănânci, și ai mâncat dintr-însul», blestemat să fie pământul întru lucrurile tale! Întru necazuri vei mânca dintr-însul în toate zilele vieții tale! Spini și pălămidă îți va rodi ție și te vei hrăni cu iarba pământului! În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până când te vei întoarce în pământul din care ești luat; că pământ ești și în pământ te vei întoarce” (Facerea 3,17-19). Iar femeii i-a zis: „Voi înmulți mereu necazurile tale și suspinul tău; în dureri vei naște copii și spre bărbatul tău va fi întoarcerea ta și el te va stăpâni”(Facere 3,16)

5. Cineva se ține de vrăji asupra ta, iar tu nu ai ocrotirea lui Dumnezeu asupra ta. Cineva lucrează cu diavolul asupra ta și asupra vitelor tale și atunci și tu tânjești și vitele tale. De ce pot lucra aceste puteri? Pentru că tu n-ai ocrotirea lui Dumnezeu. Și ca să nu mai poată lucra duhurile rele, curățește-ți trupul tău prin post, fă sfeștanie, pune-ți o Sfântă Cruce în curte și roagă-te lui Dumnezeu să te ocrotească.

6. Mai poți avea necazuri și din cauză că, în curtea în care stai tu, sau pe pământul pe care-l lucrezi apasă jurăminte, blesteme sau nedreptate: să luați seama, să nu tăiați o brazdă din pământul care nu este al vostru, căci aduce moarte, dar se mai poate să ai asupra curții și alte păcate. Poate ca ai cumpărat această curte cu bani muncii într-o vreme când poate trăiai în desfrânare. De acești bani, deși i-ai muncit, nu te vei putea folosi, căci și asupra lor atârână și apasă păcatele de atunci și te urmărește Dumnezeu până în pânzele albe.

Pentru ce? Pentru că nu te mărturisești, pentru că îți șerpii în sân și Dumnezeu lasă să te muște.

7. Apasă blestemele părinților sau ale altuia asupra casei tale și asupra ta sau, ce este și mai des, copiii lepădați și îngropați ici, colo. Ba în gunoi, ba lângă o altoaie. Și lepădarea copiilor este păcat strigător la cer.

8. Stăpânii au păcate nemărturisite din tinerețe sau mai pe urmă și nu le-au ispășit, că nu-i destul să le spui sub patrafir, trebuie să le și ispășești, de bună voie. De aceea vine bătaia lui Dumnezeu asupra voastră, peste tot, pe câmp, peste vite și peste tot lucrul mâinilor voastre.

IV. Copiii îndrăciți, neascultători, necredincioși și desfrânați

Toți părinții luați aminte, și ceilalți de asemenea fiți cu băgare de seamă ca să nu cădeți în astfel de greșeli. Copiii îndrăciți vin din următoarele pricini:

1. Părinții nu au păzit postul și nu s-au putut înfrâna de la poftele trupești și așa au călcat zilele și timpurile neîngăduite care sunt: Miercurea, Vinerea, Duminica, sărbătorile de peste an și posturile întregi. Toți copiii care rezultă sunt neascultători și îndărătnici, pentru că nici părinții lor nu au ascultat de poruncile lui Dumnezeu de a păzi zilele sfinte.

Întrebați-vă cugetele și vă vor spune ce este îngăduit. Astfel, îi veți vedea plângând și veți plânge și voi și așa veți ispăși păcatul în care i-ați zămislit. Desigur că vă doare, dacă nu le-ați fi făcut nici nu v-ar fi durut.

2. Mamele nu s-au păzit până la curățenie deplină și așa se nasc copii plini de bube și pot muri. Și dacă în vremea aceea tata a mai fost și beat, se naște un copil care va fi slăbănog fie cu mintea, fie cu trupul, fie cu amândouă. Și iată cum vei avea pocania de la Dumnezeu cu propriul tău rod.

3. În vremea sarcinii nu te-ai păzit de bărbat, de aici mulți copii se nasc morți sau mor de tineri sau dacă trăiesc alunecă în curvie, pentru că s-a întipărit pecetea curvească pe ei încă din pântecel mamei lor. Se găsesc acestea în Sfânta Scriptură, căci toate prin câte trece mama, în vremea celor 9 luni de sarcină, fie bune, fie rele, se întipăresc și în copil. Când va crește mare, toate îi vor răsări în cale.

Roadel curviei părinților se văd, ca în oglindă, în comportarea copiilor lor: fetele cu fusta scurtă, sau cu buricul gol; băieții și bărbații cu belciuge în urechi.

„Dar care din voi se roagă când sunteți însăcinate: Doamne, dă-mi un copil bun, cuminte, care să-ți slujească Ție; pentru Tine Doamne? Care din voi ați citit în timpul sarcinii Acatistul Maicii Domnului și alte cărți bisericești? Voi ziceți că n-aveți timp să vă rugați. Cereți la Maica Domului și la Domnul Iisus Hristos și vă vor da. Dacă nu faceți rele, vă iese și copilul așa cum îl doriți.”

Dacă are cineva minte sigur va lua aminte și se va îndrepta.

CAP. III - DESPRE LUPTA ȘI PIEDICILE DIN CALEA MĂNTUIRII

Pe o asemenea mărită CALE, nimeni nu poate merge singur de nu va veni în obștea Bisericii și să fie dus de mână, de mâna nevăzută a Mântuitorului, prin Preoți, ucenicii Săi văzuți în fiecare rând de oameni. Deci, în calea Duhului, nu poți merge fără ucenicie la duhovnic.

Mulțimea ispitelor, vicleniile potrivnicului nevăzut, războindu-ne prin lucrurile sau oamenii văzuți, oricând ar putea scoate pe ucenicul Domnului din calea mântuirii și să-l rătăcească, dacă duhovnicul n-ar avea meșteșugul, știința și puterea de la Dumnezeu, ca să împrăștie și mereu să strice lucrăturile potrivnicului.

Pricepem prin urmare că ucenicul sau credinciosul e dator cu ascultarea din dragoste către duhovnicul său, căci fără darul acestuia e cu neputință izbăvirea de necazuri și mântuirea. De aceea au zis Sfinții, că cine vrea să se mântuiască cu întrebarea să călătorească. Aceasta pentru că oricine - luați aminte - care s-a hotărât să iasă din calea păcatelor, sau gâlceava fărădelegilor, se va trezi, deodată, că i se ridică împotriva trei vrăjmași unul după altul: lumea, trupul și diavolul.

1) „LUMEA” este primul vrăjmaș și prima piedică în calea mântuirii. Prin „lume” se înțeleg oamenii necredincioși, e lumea celor ce din toată voia s-au unit cu sfaturile dracilor, e lumea pentru care nu s-a rugat Mântuitorul (Ioan 17, 9). E gura satului, gura vecinului și de multe ori gura și faptele celor din casă cu tine (Matei 10, 36). Oamenii aceștia ai lumii au o ciudată „rușine de a fi buni”. Bunătatea ta îi arde și se trudesă să te scoată de vină cu tot felul de ponoase.

Aceștia, sau lumea, îți iartă orice ticăloșie ai face, oricât ai îndărăpta cu sufletul, dar nu te iartă nicidecum să le-o iei un pas înainte și să te faci mai bun.

Lumea e veacul viclean (Galateni 1, 4), placul oamenilor (Efeseni 6, 6) și slava deșartă (I Ioan 2, 16). Gura lumii grăiește ale stăpânitorului ei (I Ioan 5, 19), diavolul. De aceea avem poruncă: Nu iubiți lumea, nici cele din lume: pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții, care nu sunt de la Tatăl (I Ioan 2, 15-16).

Cine vrea să biruie prima piedică în calea mântuirii, „lumea”, are la îndemână acestea trei: **răbdarea, iertarea și rugăciunea.**

Cu **răbdarea** suntem datori, pentru că mai înainte de a veni la ostenele mântuirii sau la calea lui Dumnezeu făceam și noi ale „lumii”, înmulțind păcatele, și ne-am băgat datori iar acum trebuie să plătim cu durere cele ce le-am făcut atunci cu plăcere. Deci acum trebuie să plătim ale noastre cele de atunci, ca pentru răbdare să dobândim mântuirea de la Dumnezeu.

Pe urmă, cine vrea să biruie „lumea” e dator cu **iertarea**, oricâte necazuri ar pătimi de la oamenii lumii, ca unul ce știe că frații săi stau legați într-o robie străină, în întunericul necunoștinței de Dumnezeu și de ei înșiși. Iar în al treilea rând, cine biruie lumea, se roagă Tatălui în ascuns sau în gând pentru orice fiu al lui Dumnezeu, oricât de rea purtare ar avea, și oricâte rele ți-ar face.

Căci răbdarea răului, iertarea fraților și rugăciunea în ascuns au putere înaintea lui Dumnezeu și pentru ele biruie El și schimbă spre bine pe cel ce te necăjește. Iar cu acestea, te-ai făcut pricină de mântuire pentru fratele tău din „lume”. Căci zice Scriptura: „Până la o vreme va răbda cel cu îndelungă răbdare și pe urmă i se va răsplăti lui cu bucurie...”. „Nebunul însă roagă pe Dumnezeu să-l miluiască; dar venind mila nu o primește, fiindcă n-a venit precum a vrut el, ci precum Doctorul sufletelor a socotit că e de folos. Și de aceea se face nesimțitor și se tulbură și uneori se războiește aprins cu dracii, alteori hulește pe Dumnezeu; astfel, arătându-se nemulțumit, nu primește decât băta”.

În rugăciunea cu gândul să fii smerit, să-ți aduci aminte de greșalele tale, și zi: „Doamne, iartă-i vorbele și mie faptele”! Căci asupra smereniei desăvârșite, vrăjmașul nu poate nimic; și făcând așa ori de câte ori împrejurarea o cere, dar și când nu o cere, cu ajutorul lui Dumnezeu, treci cu bine peste prima piedică a vrăjmașului pe care ți-o ridică prin frații tăi din lume, mai slabi de înger.

Cine are darul sau „Duhul dragostei, al răbdării și al gândului smerit”, în vreme ce se luptă după lege (II Timotei 2, 5), iar legea e dragostea, poate vedea lucruri minunate. Așa de pildă, noi nu știm tainele lui Dumnezeu, pe cine mântuiește din lume și pe cine osândește:

- dacă se va mântui cel ce se sălbătăcește asupra ta, atunci prin răbdarea ta, iertarea din inimă (Matei 18, 35) și rugăciunea ta îl va birui Dumnezeu, și cu smerenia ta va alunga dracii dintr-însul;

- dacă, însă, fratele acela mai are de chinuit în robie străină sau își va pierde sufletul, atunci la purtarea ta cea după Dumnezeu răutatea lui va crește și desăvârșit se va sălbătăci împotriva lui Dumnezeu.

2) „TRUPUL” cu firea lui stricată și cu iubirea de sine este al doilea vrăjmaș sau piedica a doua.

Când diavolul, dușmanul cel mai înverșunat al omului, se vede bătut la prima piedică, „lumea”, cea mai ușoară ce o ridică în calea robilor lui Dumnezeu, le ridică piedica a doua, adică: propriul lor trup, cu firea lui stricată prin

viciile trupului și cu iubirea de sine

Se tânguie trupul ca să te milostivești de el, o tânguire vicleană a stricăciunii, care nu trebuie ascultată ci scoasă și firea făcută iarăși curată. De aceea Părinții i-au zis trupului: **vrăjmaș milostiv și prieten viclean**. Trupul, năvălit în vremea negriiei de mântuire cu patimile și poftele care l-au desfrânat și l-au scos de sub conducerea minții - sau au scos mintea de la conducere - se răscoală împotriva sufletului și se întărește până și împotriva lui Dumnezeu:

„Deoarece pofta cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, fiindcă nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate” (Romani 8, 7). Așa se face că fiecare ducem un necredincios în spate, trupul de pe noi. De la starea asta și până la a face trupul nostru să fie templu al Duhului Sfânt e de luptă, uneori toată viața.

Instinctul (sexual), ce există în diferența dintre bărbat și femeie, dacă e ascultat, satisfăcut, te împinge să rupi zăgazul rânduielii și te îndeamnă să ieși afară de cale, căci pentru instinct rânduiala e o tiranie. Instinctul rupe zăgazul rânduielii și te îndeamnă să ieși dintr-o ascultare care ți se pare ca un lanț, sau temniță; aceasta este situația de luptă între trup și suflet, între bine și rău, pe terenul minții și inimii noastre.

Cu cât ești mai luptat de acest instinct cu atât ești mai răzvrătit. Rădăcina (răului) este energia tinereții care nu vrea să meargă pe o CALE mai presus de fire, și când e forțată, atunci azvârle, începe să judece, critică, ocărăște, cărtește cu nemulțumire și așteaptă bătrânețea. Și tocmai această bătrânețe, așteptată astfel, e a doua natură a năravurilor de până acolo, aceeași mare greșală.

Firea trupului fiind surdă, oarbă și mută, nu te poți înțelege cu el decât prin **osteneală și foame**. Iar acestea, conduse după dreapta socoteală, nu dăunează.

Acestea îl împlânzesc și-l fac supus lui Dumnezeu, acestea scot dracii poței și ai mâniei din trup.

Foamea împlânzește fiarele. Toată lupta aceasta, însă, nicidecum să nu se ducă fără îndrumarea unui duhovnic iscusit, care știe măsura, trebuința și putința fiecăruia după vârstă, sănătatea rămasă și după tăria ispitelor - deși postul pe mulți i-a făcut sănătoși. Așa cere dreapta socoteală. Cei ce s-au grăbit fără sfatul dreptei socoteli, toți au întârziat sau au pierdut.

Cealaltă parte de piedică ce ne-o ridică vrăjmașul în noi înșine e **iubirea de sine**, „primul pui al diavolului”, cum o numesc Sfinții Părinți (Sfântul Maxim Mărturisitorul). Împotriva ei ne-a cerut Mântuitorul să ne hotărâm pentru lepădarea de sine, zicând: Oricine voiește să vie după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie (Luca 9, 23). Lucrul acesta îl poate face numai cel ce s-a desfăcut din toată dragostea lumească și a strămutat puterea dragostei către Dumnezeu. Cu alte cuvinte: pe cel ce l-a ajutat Dumnezeu să iasă din lanțurile dinafară ale iubirii de lume, îi ajută să iasă și din legăturile dinlăuntru ale iubirii de sine.

Ca să treci cu bine peste piedica a doua, a viciilor minții, despre care credeai că ești tu însuși, sporește Dumnezeu dragostea Sa pentru tine și sporește și dragostea ta de Dumnezeu pe măsura piedicii din cale. Fiindcă, într-adevăr, prețuirea pătimășă a trupului, adică iubirea trupească de sine numai dragostea aprinsă a lui Dumnezeu o poate scoate, și desăvârșit s-o facă scrum, prin umilințele cu care o arde.

Iată de ce, cu ajutorul dreptei socoteli, trebuie stins trupul, veștejită floarea lui în lumea aceasta iar faptele lui omorâte (Romani 8,7).

„Cine va voi să-și mântuiască sufletul, îl va pierde; iar cine-și va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va mântui” (Marcu 8, 15). Sufletul are și el o parte pătimășă care atât s-a năvălit cu viața cea trupească, încât sufletul multor oameni n-ar mai vrea să le moară trupul, așa s-au învoit și s-au legat de tare cu plăcerea de lumea aceasta. Ar vrea să le fie viața veșnică în lumea aceasta. Sufletele acestea se pierd. Parcă auzim cuvintele bogatului: „Acum, suflete, ai multe bunătăți adunate pe mulți ani, mănâncă, bea și te veselește. Iar Dumnezeu i-a zis: Nebune! În această noapte voi cere de la tine sufletul tău. Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi? Așa se întâmplă cu cel ce-și adună comori sieși și nu se îmbogățește în Dumnezeu.” (Luca 12, 19-20).

Înțelesul bogăției? Nu sărăcia te mântuiește, nici bogăția nu te osândește; și precum nici bogăția nu te mântuiește, așa nici sărăcia nu te osândește, ci precum ai sufletul și față de bogăție și față de sărăcie. Ești sărac și zorit cu gândul după avuție, iată că nu te mântuiește sărăcia. Ești bogat, dar desfăcut cu inima de bogăția ta, iată că nu te primejduiește bogăția ta.

Deci, ca să ne mântuim trebuie să pierdem înclinarea sufletului cea lunecoasă spre împătımirea cu lumea și trupul, care toate aici rămân.

Sunt alții care-și curățesc sufletul de patimi prin multe osteneli, că și sufletul are patimile lui: **părerea de sine, slava deșartă, mândria**, iar când scapă de aceste bucurii mincinoase și-i dăruiește Dumnezeu adevărate bucurii duhovnicești se îndrăgostesc de propriul lor suflet, că iată se face curat, și ei sunt încă în lumea aceasta. Și sufletele acestea se sting și se pierd.

Bucuria neînfrântă, chiar pentru darurile cu adevărat duhovnicești, te poate face să uiți că încă n-ai ieșit cu totul din împărăția ispitelor.

Sufletul care se mântuiește este acela care nu mai trăiește pentru sine ci pentru Dumnezeu. Toată viața lui, toată dragostea lui e Dumnezeu, care îl face să uite de sine, iar când revine în lumea aceasta, se urăște pe sine.

3) „**DIAVOLUL**” e piedica a treia în calea întoarcerii noastre Acasă.

În calea mântuirii sau a întoarcerii Acasă, mai dăm de o piedică: de vrăjmașul mântuirii - diavolul însuși, de puterea răului în persoană. El, în mândria lui, nu poate răbda să fie bătut.

Dacă a fost bătut când se lupta cu noi dinafară prin gura lumii, dacă a trebuit să fugă rușinat - după zeci de ani de lupte dinlăuntru - din trup și suflet, vine în persoană să se războiască cu noi, vine cu toate puterile dracilor săi să ne dea război. De acum începe războiul cu mintea, războiul minții omului cu mintea cea vicleană, războiul nevăzut, spre care să nu îndrăznească nimeni de n-a fost chemat de Dumnezeu. Atâta cât trebuie să știe și să lupte oricine care vrea mântuirea, va afla când va fi cuvântul despre războaiele diavolului cu sufletul.

Deocamdată să ne mulțumim a ști că arme asupra diavolului avem aceste 3:

- Numele Domnului, și Numele Maicii Domnului; despre care zice Sfântul Ioan Scărarul că: „Armă mai tare în cer și pe pământ nu avem ca numele lui Dumnezeu”.

- A doua armă împotriva diavolului este Sfânta Cruce (I Corinteni 1, 18). Aș întreba pe cei ce nu au Sfânta Cruce, cu ce semn vă apărați de diavolul? N-au semn, că nu-i lasă diavolul să-l facă. Semnul Crucii îl numește Biserica: „Armă nebiruită asupra diavolului, crucea Ta ne-ai dat-o nouă”.

- Iar a treia apărare este smerenia sufletului, când în ceasul tulburării tale zici din adâncul inimii: „Pentru păcatele mele pătimesc acestea, Doamne, izbăvește-mă de cel rău”, și fă inimă bună către Dumnezeu, orice gânduri rele ai avea, pălmuindu-ți mintea. Vede Dumnezeu osteneala ta și nicidecum nu te va lăsa.

Știind diavolul că **mâncările, avuțiile și slava** sunt cele trei între care se frământă toate cele omenești, cu acestea a ispitit și pe Domnul în pustie ca doar doar Îl va prăvăli și pe El în prăpastia pierzării, ca pe tot omul. Însă Iisus Hristos, întrupat în om adevărat, a biruit pe diavolul ca om, iar nu ca Dumnezeu; căci cu puterea de Dumnezeu, ca fulgerul l-a aruncat din ceruri.

Acum aș vrea ca, de aici, să vă ridic puțin mintea la prețul pe care-l aveți voi, să vă ridic mintea la valoarea pe care o aveți îngropată în țarina trupului vostru, și pe care, rogu-vă să o dezgropați și s-o scoateți la lumină, ca să faceți lucrările lui Dumnezeu, ca să fiți odihnă, nu muncitori chinuitori (ai lui Dumnezeu).

„Cel ce are poruncile Mele și le păzește pe ele, acela este care Mă iubește pe Mine; iar cel ce Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și-l voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui. Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi pe el, și vom veni la el și locaș la dânsul vom face” (Ioan 14, 21,23). - E limpede.

Acum fraților, controlați-vă ce duh este în voi? Dacă vă e teamă să-L mărturisiți pe Hristos, atunci sunteți fricoșii din Apocalipsă. De aceea e trimis Duhul Sfânt, ca să ne tămăduiască de frică.

Știi cui îi este frică? Celui care are conștiința încărcată. Cum să ieșim din frică? - „Dragii mei, folosiți-vă de cuvântul lui Iisus”, „Luați Duh Sfânt”.

Duhul Sfânt este cel care te curățește pe tine atunci când ceri iertare, că pe nimeni n-a refuzat Dumnezeu dacă omul s-a smerit. Lucrul acesta se face în fața preotului. Veniți în fața preotului și (prin Taina Sfintei Spovedanii) cereți iertare de păcate! De la Iisus avem acest Duh Sfânt, dar (noi, preoții) nu putem ierta păcatele celor ce nu ne-o cer, celor ce nu vin la spovedanie. Nu putem ierta păcatele în absență; nu putem ierta păcatele prin poștă. Când ți s-au iertat păcatele în chip legal, așa cum e rânduiala Bisericii, atunci ai ieșit din frică.

Acum altceva: Băgați de seamă că sunt două duhuri: **Duhul lui Dumnezeu și duhul satanei** - duhul mândriei și cel al părerii de sine, care te ridică împotriva lui Dumnezeu. Dacă omul nu bagă de seamă, se întâmplă ca și cu o grădină - se umple de măcăciuni, se umple de păcate. Și atunci bietul om începe să se îmbolnăvească la suflet, la minte și se apropie de doaga nebuliei. Aceasta-i „binefacerea” pe care ți-o dau păcatele.

Biserica e oprită a se ruga pentru cei ce cu voia lor s-au dat satanei. Vedeti, omul în prostia lui vrea să fie al „ăluia” și zice: „să fiu al..., să mă ia... !” Și satana se folosește de omul prost. Nu vă lăsați încărcăți de păcate, că cu cât te lași mai mult, cu atât te trezești mai neputincios la vreme de necaz. Și atunci, în loc să zici: „Doamne, ajută-mă!” îți umblă prin cap gânduri să te omori, să te pierzi, să nu te mai poată scăpa (scoate) nici sfinții lui Dumnezeu. „Cheamă-mă pe Mine în ziua necazului tău și te voi scoate și Mă vei proslăvi” (Ps.49, 16). Nu mai chemați pe dracul, pe bată-l crucea, căci dacă tot pe el îl chemați, el vă va ajuta și tot el vă va aduce risipă și moarte.

Potrivnicul (diavolul) e îngăduit să ispitească trupul și sufletul cu plăcerile patimilor: senzualitatea, lăcomia, luxul, slava deșartă, ispita puterii sau a măririi trecătoare, a mândriei sau aroganței, cu patima proprietății, sau poate ispiti omul făcându-l să intre în contextul unei concepții de viață diametral opuse Revelației. Toate patimile dezlănțuite o concurență pe bunurile lumii acesteia încât oamenii se văd unii pe alții dușmani de moarte și ajung la crime și războaie.

Când cineva nu e liber de păcat, să nu pună vina pe altcineva. Să nu pună vina nici pe stat și nici pe împrejurări, ci pe sine însuși, pe lipsa tăriei sale în credință, pe lipsa dragostei sale față de Dumnezeu. Că întotdeauna, cei ce au trăit în păcat au pus vina pe alții. Aceștia-s mereu cu cârteala pe buze.

A-ți fi viața mai curată, a te elibera de păcat, o poți face în orice vreme. Nu te oprește nimeni, creștine, să te faci mai bun, mai curat, mai cuminte și cu minte!

„Odată oamenii l s-au plâns lui Dumnezeu că tare o duc greu cu necazurile, cu lipsurile și cu păcatele. - Drept ați spus fiilor că o duceți greu cu păcatele. Deci dacă o duceți greu cu ele, nu le mai faceți!”

Omul se roagă de Dumnezeu să-l scape de necazuri, iar Dumnezeu se roagă de om să-și schimbe purtările. Socotiți și voi, care de cine să asculte întâi?

Toate necazurile noastre, noi ni le-am pricinuit cu păcatele noastre și ele sunt urmări și plată îndesată pentru păcate; și asta până vom înțelege pentru ce ne vin și ni le iau de nas, ca să ne săturăm odată de ele.

CAP. IV – DESPRE MĂRTURISIREA ȘI ISPAȘIREA PĂCATELOR

Mărturisirea și ispășirea păcatelor - sunt lucruri diferite. Iată cum avem păcatele:

1. - unele mărturisite, adică spuse înaintea lui Dumnezeu, sub patrafir la preotul duhovnic, și altele nemărturisite. Pentru păcatele mărturisite căpătăm canonul de pocăință. De obicei canonul sau pocania e chiar leacul păcatului aceluia. Și fiindcă cuprinde într-însul o osteneală oarecare, fie pentru trup, fie pentru suflet, osteneala aceasta se numește ispășire; iar fiindcă pe tine te mustră cugetul și de aceea ai alergat la spovedanie să capeți liniștire, sigur că vei primi cu bucurie și pocania (canonul). De aceea această osteneală după care ai venit de bună voie, se cheamă ispășirea de bună voie.

Mulți v-ați mărturisit păcatele voastre și totuși cugetul vă mustră. Oare de ce? De aceea, că ori nu ați primit leacul după mărimea răni, ori că l-ați primit, dar nu l-ați făcut. Și vă mai mustră cugetul chiar și după ce ați împlinit toată pocăința și după ce veți fi ispășit păcatul acela, pentru că mai sunt și păcate nemărturisite, și până ce nu le veți mărturisi pe toate și nu veți ispăși de bună voie toate, nu veți putea avea pace cu pârâșul vostru. Căci cugetul nostru când ne mustră pentru păcatele noastre, să știți că e glasul lui Dumnezeu în noi. Dacă noi am fi cum trebuie, glasul acesta al lui Dumnezeu în noi ne-ar învăța tainele lui Dumnezeu și ne-ar răpi în Rai încă pe pământ fiind, dar nu poate de mulțimea și de greutatea păcatelor noastre. De aceea ne tot mustră.

Cugetul e veriga lui Dumnezeu și de Dumnezeu pusă în noi, de care agață Dumnezeu mila Sa și ne atrage la Sine. Ne-ar cuprinde Dumnezeu cu totul și ne-ar îmbrăca în lumină, însă nu găsește în noi loc curat de care să ne cuprindă decât această singură verigă. Nu tânjim noi spre Dumnezeu, cum tânjește Dumnezeu spre noi. Pe noi dragostea lui Dumnezeu ne arde. Până când încă mai zăbovim în păcate și nu ne desfacem de ele, dragostea lui Dumnezeu spre noi ne este foc arzător, iar apucându-ne de ispășirea păcatelor, ni se face bucurie și pace și lumină dumnezeiască. Dragostea arde relele. Fericit e cine o are!

2. - Cu păcatele nemărturisite are Dumnezeu altă socoteală; tot socoteală milostivă, însă pe noi ne ustură. Știind Dumnezeu nătângia noastră, nu ne lasă părăsiți în întunericul necunoștinței, ci ne trimite necazuri sau pocanie (canon) fără voie. Asta-i ispășirea de nevoie: dureri, pagube, vrajbe, tulburări, copii slabi și orice altă suferință care ne îndoiaie cerbicia.

Ispășirea de nevoie e, de obicei, mai aspră decât ispășirea de bună voie, pentru că și păcatele nemărturisite sunt mai grele decât cele mărturisite. Cu toate acestea, tu, în neștiința ta, te poți împotrivi rânduielii lui Dumnezeu și ceea ce îți trimite Dumnezeu spre ispășire să strici și să întorci spre mai mare osândă, căci toate le poate Dumnezeu fără tine dar ca să te mântuiască din lumea aceasta nu vrea fără tine.

Hotărâți-vă astăzi și mărturișiți-vă și cele nemărturisite ale voastre cad; acelea-s verigile diavolului în care își prinde el cârligele. Luați seama că dacă nu vom rupe de la noi lucrurile diavolului, nu vom scăpa de ghearele iadului. Aceasta-i mâna neagră a satanei care ne ia de minte să nu ne îndreptăm viața, ba, dimpotrivă, să lovim cu ocări milostiva mână a lui Dumnezeu.

ISPASIREA PACATELOR

E bine să luăm aminte însăși mărturia proorocului David, precum că îndată după mărturisirea pacatelor la preot, Dumnezeu ridică pedeapsa păcatului, totuși ispășirea o faci, și de multe ori înduri încercări ani de zile în șir. Să fim înțeleși: ispășirea nu-i pedeapsă, ci școală, lumină la minte și milă de la Dumnezeu. Că are suferințe? De n-ar avea, n-am învăța nimic. Precum plăcerea e dascălul pacatelor, așa durerea e dascălul înțelepciunii, iar din odihnă încă n-a ieșit ceva de folos.

Deci de unde începe slăbănogirea omului ?

De la socoteala trufașă a minții. I se pare ei că e mai bine să nu se conducă după poruncile lui Dumnezeu, ci după capul ei, mai bine zis după păcat. Iar păcatul dă cu omul drept în plata păcatului cum ai da cu oiștea-n gard.

Tot minte slabă dovedesc și aceia ce nu vor să vie la ștergerea pacatelor; aceia n-au ce aștepta tămăduirea bolilor. Ajută doctorii, dar minții îi ajută Dumnezeu. Dacă oamenii și-ar potrivi purtările după poruncile lui Dumnezeu, care sunt poruncile firii, și n-ar face din legi fărădelegi, ar ocoli, ar preveni toate pacostele necazurilor; dar așa, drept în ele-și sparg capul; - și apoi umblă plângând...

Oare de ce vin oamenii așa de în silă la spovedit ?

Fiindcă știu că li se cere lepădarea de păcate; ori lor le plac mai mult păcatele decât înfrânarea de la ele. Toată tinerețea ta o dai dracului, și vezi pe urmă că ai ales rău. Dar întrebare dacă-ți mai rămân zile să le dai lui Dumnezeu și întrebare dacă-ți mai primește o grămadă de hâmburi, în loc de un vas frumos, cum puteai să fii. Aspre vorbe. Asta e răspunsul la întrebarea de ce nu vin oamenii la spovedanie în primăvara și vara vieții lor: își dau vraga s-o sugă șarpele !

Altă pricină care te împiedică de la spovedanie e că judeci preoții;

Ești nemulțumit de preot; - iar de care-ai fi mulțumit ți-e frică. La unul nu te lasă păcatele lui, la altul nu te lasă păcatele tale. Orice duhovnic - indiferent de bogăția, sărăcia, cultura mai puțină, sau chiar și sărăcia morală - este reprezentantul lui Dumnezeu, trimisul lui Dumnezeu, și credincioșii n-au nici un motiv de a-l ocoli.

„Fără darul minunilor între oameni ne putem mântui, dar fără darul preoților, al iertării pacatelor, nimeni nu se mântuiește. Ce n-a dezlegat preotul pe pământ, așa rămâne: nedezlegat nici în Cer. Și preotul nu te poate dezlega dacă nu vii să-ți mărturisești păcatele, dacă nu-ți dai silința de-a te dezlega de năravurile tale rele.

Iertarea pacatelor nu înseamnă că le spovedești mereu și le iei de la capăt - că iarăși le vei spovedi. Creștinismul mai e și chestiune de refacere a voinței. Ne trebuie bunăvoința voastră - ca s-o facem voință și tărie de caracter

Nu-i suficient pentru o adevărată pocăinta nici părerea de rău pentru păcatele făcute, nici părăsirea lor ci este de neapărată trebuință și

MARTURISIREA PACATELOR și PRACTICAREA PORUNCILOR

Cele mai importante în privința Spovedaniei sunt condițiile iertării pacatelor:

- părerea de rău pentru aceste păcate și hotărârea de a nu le mai repeta;
- mărturisirea să fie sinceră și completă iar preotul să dea dezlegarea pacatelor;
- împlinirea canonului (epitimiei) primit de la duhovnic.

Pr Arsenie spune „Măi, eu iubesc pe aceia care se spovedesc de șase ori pe an: câte o dată în cele două posturi mici (ale Sfintei Marii și ale Sf. Ap. Petru și Pavel) și de câte două ori în cele două posturi mari. Pe aceia eu îi iubesc.”

Urmează MIC ÎNDREPTAR PENTRU MĂRTURISIREA PĂCATELOR preluat de pe www.biserica.org

PORUNCA 1. EU SUNT DOMNUL DUMNEZEUL TĂU, SĂ NU AI ALȚI DUMNEZEI AFARĂ DE MINE! ***

- n-am iubit pe Dumnezeu din tot sufletul meu și din toată puterea mea, ca fiind Creatorul și Ocrotitorul meu;
- n-am crezut în Dumnezeu. Am fost ateu; am scris, am vorbit și am susținut că nu este Dumnezeu. M-am unit și am susținut pe atei. Nu i-am mustrat;
- am avut îndoieli de credință
- am crezut în idoli;
- nu mi-am pus toată încrederea în Dumnezeu;
- n-am cinstit pe Dumnezeu, Biserica Sa, Sfinții Săi după cuviință;
- am crezut în soartă, în noroc și nu în Pronie, în purtarea de grijă a lui D-zeu;
- m-am încrezut în mine și în forțele mele și nu în Dumnezeu, după cum e scris că, spre sfârșitul lumii oamenii se voi face pe sine dumnezei ;
- mi-a plăcut să fiu laudat, să fiu dictator, să mi se plece lumea, deși tot ce am e de la Dumnezeu ;
- n-am mărturisit și nu știu CREZUL;
- n-am citit Sfintele Scripturi și nu cunosc Poruncile Domnului, n-am învățat religie desi știu să citesc și am citit multe carti;
- n-am crezut în Sfânta Treime, în Rai și iad, în judecata obștească, în învierea morților, în Sfintele Taine;
- am ispitit pe Dumnezeu, cerând minuni și semne fără să fie de trebuință;
- am citit cărți eretice sau pornografice ;
- am vândut sau cumpărat harul lui Dumnezeu cu bani;
- am tăgăduit că sunt creștin și cred în Dumnezeu ;
- n-am ajutat Biserica și n-am adus daruri din cele ce mi-a dat Dumnezeu;
- n-am mulțumit lui Dumnezeu pentru darurile Sale;
- am judecat, am urât, m-am ridicat împotriva lui Dumnezeu ;

- m-am împărțit fără să cunosc bine învățăturile lui Iisus și fără pocăință;
- mi-am pierdut nădejdea în Dumnezeu;
- am crezut greșit ca oricât aș păcătui, Dumnezeu mă iartă fără îndreptare;
- am hotărât să păcătuiesc până voi putea apoi să mă pocăiesc;
- m-am lepădat de Dumnezeu când a trebuit să sufăr pentru credință;
- n-am respectat Canoanele și rânduielile Bisericii;
- am susținut și crezut că toate religiile sunt bune;
- am mers la adunările ereticilor și sectanților;
- am dat pildă și sfaturi și am ajutat să facă și alții aceste păcate și putând să le opresc nu le-am oprit.

PORUNCA A II-A SĂ NU-ȚI FACI ȚIE CHIP CIOPLIT, NICI VREO ASEMĂNARE A VREUNUI LUCRU DIN CER SAU DE PE PĂMÂNT ȘI SĂ NU TE ÎNCHINI LUI! ***

- mi-am pus nădejdea în bani și în oameni - am iubit, am cinstit și-mi petrec vremea cu plăceri trupești, fotbal, mașini și diferite ocupații
- am confundat idolii cu icoanele, după învățăturile ereticilor și n-am cinstit după cuviință icoanele
- am apelat la vrăjitori, ghicitori, magi, spirițiști și mulți alții care lucrează cu puterea diavolului
- am cinstit creația în locul Creatorului,
- am făcut vrăji, am chemat duhurile morților;
- am purtat grijă pentru materie și lucrurile lumești, mai mult decât pentru credință, pentru Dumnezeu;
- am fost lacom. "Lăcomia este închinare la idoli" (Col. 3, 5);
- m-am îmbuibat
- am o evlavie fățarnică nu adevărată;
- mă ocup de lucruri superficiale
- cred în nălucirile viselor;
- sunt patimaș și iubitor de plăceri
- am devenit robul hainelor, al luxului, al aprecierii oamenilor;
- am dat pildă, sfat și ajutor să facă alții, am putut să le opresc și nu le-am oprit;

PORUNCA A III-A SĂ NU IEI NUMELE DOMNULUI DUMNEZEULUI TĂU ÎN DEȘERT! ***

- am hulit pe Dumnezeu ;
- la boală, suferință și încercări, am cântit împotriva lui Dumnezeu ca fiind nedrept ;
- am hulit Sfinții și Biserica ;
- am hulit pe slujitorii Bisericii;
- am înjurat;
- am blestemat;
- am făcut jurământ și l-am călcat;
- am făcut jurământ strâmb la judecată;
- am dat făgăduințe lui Dumnezeu si nu le-am tinut;
- am jurat cu ușurință sau am zis "Zău" mereu;
- am folosit la petreceri glume și cuvinte din Scriptură;
- am spus că în Scriptură sunt basme sau lucruri care se împotrivesc unele altora;
- am dat pildă, îndemn și ajutor să facă și alții aceste păcate;
- am putut să le opresc și nu le-am oprit;

PORUNCA A IV-A ADU-ȚI AMINTE DE ZIUA DOMNULUI ȘI O SFINTEȘTE PE EA! ***

- am lucrat în zi de Duminică și în sărbători;
- am lipsit de la Sfânta Liturghie în zi de Duminică și sărbători;
- am fost la Biserică dar nu am fost atent la rugăciuni;
- am mers la Biserică cu haine deosebite, ca să atrag atenția;
- am făcut deranj în timpul slujbei;
- am fost la concursuri sportive, la film, la teatru, la pescuit, la distracție etc. și am lipsit de la Sfânta Liturghie ;
- nu mă îngrijesc de suflet;
- nu mă rog și n-am citit sfânta Scriptură, desi știu să citesc;
- m-am unit cu ereticii, cu sămbătarii și am ținut sămbăta în loc de Duminică,;
- n-am ținut nici o sărbătoare, înțelegând greșit Scriptura;
- am dat pildă, îndemn și ajutor să facă si alții aceste păcate;
- am putut să le opresc și nu le-am oprit;

URMĂTOARELE 6 PORUNCI CUPRIND: FAPTELE MILEI TRUPESTI: ***

- n-am săturat pe cel flămând și însetat, dupa posibilitățile mele;
- n-am îmbrăcat pe cel gol;
- n-am primit pe cel străin;
- n-am cercetat / îngrijit pe cel bolnav;
- n-am cercetat pe cel în temniță etc.

FAPTELE MILEI SUFLETESTI :

- n-am îndreptat pe cel ce greșește ;
- n-am învățat pe cel ce nu știe și n-am spus adevărul ;
- n-am sfătuit pe cel ce stă la îndoială;
- nu m-am rugat pentru aproapele;
- n-am mângâiat pe cel întristat;

PORUNCA A V-A CINSTEȘTE PE TATĂL ȘI PE MAMA TA, CA SĂ-ȚI FIE ȚIE BINĂ ȘI MULȚI ANI SĂ TRĂIEȘTI PE PĂMÂNT! ***

- n-am cinstit părinții , nu-i ascult și nu mă rog pentru ei;
- n-am recunoștință pentru ei;
- nu am crescut copiii în frică de Dumnezeu;
- nu i-am certat pe copii;
- i-am lăsat de capul lor;
- n-am ascultat de preot, de nași, de învățători, de cârmuitori și de toti câți au rol asemănător cu părinții;
- n-am cinstit cum se cuvine pe binefăcătorii mei ;
- am căsătorit copiii fără voia lor ;
- n-am avut grijă de copii să învețe o meserie;
- ca soț mă port aspru cu soția și o chinuiesc;
- ca soție nu-mi cinstesc bărbatul și-l îndemn la rele;
- ca dregător, director, patron, șef, funcționar m-am purtat aspru cu subalternii. Nu am fost atent la necazurile lor și nu i-am ajutat și nu i-am învățat după posibilitățile pe care le-am avut, nu i-am îndemnat spre credință și Biserică m-am purtat ca un stăpân, nu ca un frate;
- am dat pildă, am sfătuit și ajutat și pe alții să facă aceste păcate;
- am putut să le opresc și nu le-am oprit;

PORUNCA A VI-A - SĂ NU UCIZI! ***

- am ucis alt om cu mâna, cu otravă, cu îndemnul sau cu alte mijloace
- am avortat;
- am ucis fara voie.
- am ucis sufletește, îndemnând pe altul la păcat,
- am ucis sufletește pe altul răspândind învățături ateiste sau eretice, îndemnându-i la distracții, neglijând Biserica și meditația la viața veșnică;
- am fost sminteală pentru alții cu viața mea ticăloasă;
- la vreme de boală, de epidemie știind că sunt contaminat m-am alăturat altora și i-am molipsit;
- am avut gânduri de sinucidere;
- m-am aruncat în primejdie fără să fie necesar;
- m-am mâniat;
- m-am bătut;
- am pizmuit pe altul;
- am urât pe fratele meu
- nu mi-am cerut iertare de la cel pe care l-am vătămat;
- am dorit răul altuia și m-am bucurat de răul altuia;
- am instigat și creat psihoză de război, de ură interetnică și interconfesională, am provocat ceartă între oameni;
- m-am răzbunat singur;
- am alungat pe sărmani cu vorbe urâte
- am luat apărarea celor răi;
- am iscat ceartă și sminteală;
- am muștrat pe altul pe nedrept, din mânie;
- am ajuns preot, dascăl, doctor, inginer, avocat, dregător etc. fără să fiu vrednic;
- am suferit de pe urma îmbrăcării, a fumatului, a beției, a plăcerii trupești, a neodihnei, a istovirii și a altor abuzuri;
- am istovit pe altul prin muncă exagerată și i-am grăbit sfârșitul;
- am supărat pe altul mereu și i-am scurtat viața;
- am lăsat pe altul să moară de foame și nu i-am dat de lucru deși am putut;
- am ponegrit, am clevetit pe altul și l-am înjosit ca persoană în fața altora;
- m-am trufit și am făcut viața insuportabilă pentru mine și ceilalți

- am dat pildă, am sfătuit și ajutat și pe alții să facă aceste păcate;
- am putut să le opresc și nu am oprit;

PORUNCA A VII-A - SĂ NU FI DESFRÂNAT! ***

- mi-am stricat fecioria înainte de cununie;
- fiind căsătorit m-am culcat cu altă femeie;
- am făcut sodomie (bărbat cu bărbat, femeie cu femeie);
- n-am postit ;
- m-am îmbătat, fumez ;
- m-am culcat cu soțul / soția în post și în sărbători;
- am stat necununat mai mulți ani;
- am desfrânat cu dobitoace;
- am făcut onanie, mi-am făcut poftele singur sau cu alții, aruncând sământa la diavol;
- am avut gânduri spurcate față de alte persoane;
- am făcut glume și am cântat cântece de desfrânare;
- m-am îmbrăcat, m-am împodobit și m-am vopsit ca să atrag la păcat pe alții;
- am intrat în Biserică neacoperită pe cap,
- nu vin îmbrăcată totdeauna cuviincios la Biserică, cu rochia prea scurtă și decoltată sau în pantaloni.
- când am fost la soroc sau am avut altă necurățenie nu m-am dus la biserică să stau în tinda ei, ci am fost bucuroasă că pot sta acasă.
- am citit cărți pornografice. Am văzut filme și poze pornografice;
- am dansat necuviincios;
- am fost la vrăjitor, m-am rugat la diavol să-mi scoată femeie înainte. să păcătuiesc
- am dat pildă, am sfătuit și ajutat și pe alții să facă aceste păcate;
- am putut să le opresc și nu le-am oprit;

PORUNCA A VIII-A SĂ NU FURI! ***

- n-am muncit cinstit pentru pâinea pe care o mănânc;
- am dorit câștig fără muncă;
- am furat prin acte, prin diferite tertipuri;
- am furat de mai multe ori valori mari;
- am fost leneș ;
- am înșelat la cântar;
- am luat camătă mare;
- am cumpărat lucru furat;
- am oprit plata lucrătorilor. Nu i-am plătit după merit;
- am iubit banii și averea, vrând să fiu bogat;
- am luat bani, mită pentru lucruri pe care eram dator să le fac în cadrul serviciului;
- n-am întors lucrul împrumutat;
- am primit plată pentru serviciu și nu mi-am făcut datoria;
- am cerșit desi am putut să lucrez;
- am găsit lucruri pierdute și nu le-am dat înapoi;
- m-am lenevit și nu m-am îngrijit de Biserică, familie, școală, societate, întreprindere, oameni, peste care am fost pus responsabil, șef;
- am luat sau am dat daruri pentru judecată strâmbă;
- am vândut marfă proastă în loc de bună;
- am cumpărat marfă mai ieftină decât valoarea ei;
- am vândut marfă mai scump decât prețuia;
- m-am înțeles cu alții ca să vând cu preț nedrept;
- n-am vândut cum mi-a poruncit stăpânul;
- n-am dat socoteală cinstită tovarășilor mei;
- am mintit că sunt sărac și dau faliment ca să obțin câștig;
- am jucat cărți;
- am pricinuit pagubă în averea altuia;
- am mutat hotarul țarinei;
- am luat din averea bisericii, a statului, a școlii
- am dat pildă, am sfătuit și ajutat și pe alții să facă aceste păcate;
- am putut să le opresc și nu le-am oprit;

PORUNCA A XI-A SA NU MINTI! ***

- am mințit ;
- folosesc viclenia;
- am adăugat sau am scos din cuvintele altuia și le-am schimbat înțelesul;
- am depus mărturie mincinoasă;
- am pârât pe nedrept;
- am vorbit cu două înțelesuri ca să înșel
- am ascuns minciuna sub chipul prieteniei, ca să înșel;
- am lingușit pe altul și l-am laudat pentru însușiri pe care nu le are, ca să obțin foloase;
- am fost fătarnic, ipocrit. Una am gândit și alta am spus;
- am calomniat, am pus pe seama altora greșeli pe care nu le-au făcut;
- mi-am bătut joc și am criticat pe cei cu defecte din naștere;
- am judecat nedrept pentru daruri
- am sprijinit să ocupe o funcție cel ce nu merita,
- am împiedicat; am osândit,
- am purtat vești și vorbe necontrolate, despre alții, am bârfit, am clevetit, am încurajat bârfa; am susținut minciuni,
- am dat pildă, am îndemnat și ajutat și pe alții să facă aceste păcate;
- am putut să le opresc și nu le-am oprit;

PORUNCA A X-A SA NU POFTESTI CE ESTE AL ALTUIA! ***

- am dorit și am pofțit în inima mea femeia/bărbatul altuia;
- am dorit mașina, averea, situația altuia;
- am dorit inteligența, priceperea, funcția altuia,

Mă rog Domnului să mă ierte, să-mi dea înțelepciunea, puterea și harul ca să-mi pot mântui sufletul.

***Întrebările bazate pe Decalog sunt preluate de pe www.biserica.org

Prin urmare, să vă pocăiți și să nu mai păcătuți. Să alergați la spovedanie curată și la Sfânta Împărtășanie, căci altfel nu vine ocrotirea lui Dumnezeu asupra voastră și asupra avutului vostru. Nu uitați însă, că postul este poarta, iar patrafirul este ușa. Iar, cu acestea, vine ocrotirea vie a lui Dumnezeu, fără de care nu putem face nimic. «Mărturisii-voi Domnului fărădelegea mea și îndată a ridicat pedeapsa păcatului meu» (Psalm 31)

RUGĂCIUNEA DE DIMINEAȚĂ A PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi ca astăzi toată ziua să am grijă să mă leapăd de mine însumi, că cine știe din ce nimicuri mare vrajbă am să fac, și astfel, ținând la mine, Te pierd pe Tine.

Doamne Iisuse Hristoase ajută-mi ca rugăciunea Prea Sfânt Numelui Tău să-mi lucreze în minte mai repede decât fulgerul pe cer, ca nici umbra gândurilor rele să nu mă întunece, că iată mint în tot ceasul.

Doamne, Ceta ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, că umblăm împiedicându-ne prin întunec. Patimile au pus tină pe ochiul minții, uitarea s-a întărit în noi ca un zid, împietrind inimile noastre și toate împreună au făcut temnița în care Te ținem bolnav, flămând și fără haină, și așa risipim în deșertăciuni zilele noastre, umiliți și dosădiți până la pământ.

Doamne, Ceta ce vii în taină între oameni, ai milă de noi. Pune foc temniței în care Te ținem, aprinde dragostea Ta în inimile noastre, arde spiniile patimilor și fă lumină sufletelor noastre.

Doamne, Ceta ce vii în taină între oameni, ai milă de noi. Vino și Te sălășluiește întru noi, împreună cu Tatăl și cu Duhul, că Duhul Tău cel Sfânt Se roagă pentru noi cu suspine negrăite, când graiul și mintea noastră rămân pe jos neputincioase.

Doamne, Ceta ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, că nu ne dăm seama ce nedeșăvârșiți suntem, cât ești de aproape de sufletele noastre și cât Te depărtăm prin micimile noastre, ci luminează lumina Ta peste noi ca să vedem lumea prin ochii Tăi, să trăim în veac prin viața Ta. Lumina și bucuria noastră, slavă Ție. Amin.

Cu ajutorul bunului Dumnezeu, am încercat să eleborăm un rezumat folositor în scop duhovnicesc, preluând citate dintr-o serie de cărți scrise de Părintele Arsenie Boca sau despre Părintele Arsenie Boca. Toate drepturile asupra textelor aparțin autorilor și editurilor, copierea lor în această lucrare am făcut-o cu scop informativ, prin citarea surselor, fără interese comerciale sau de altă natură, motiv pentru care broșura este gratuită.

- 1) Părintele Arsenie Boca, Cuvinte Vii, ed. Charisma, 2006
- 2) Ieromonah Arsenie Boca, Caratea împărăției, ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 1995
- 3) Părintele Arsenie Boca, Autobiografie
- 4) Părintele Ioan Gâscă, Părintele Arsenie Boca, mare îndrumător de suflete din sec. XX – O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie în 800 de capete, ed. Teognost, 2002
- 5) Părintele Arsenie Boca, Fericirea de a cunoaște calea, ed. Credința Strămoșească, 2006
- 6) Părintele Arsenie Boca, Despre durerile oamenilor vol 1,2,3,4: din învățăturile Părintelui Arsenie Boca, Credința Strămoșească, 2003-2004
- 7) Părintele Arsenie Boca, Pravila albă. Sfaturi pentru cei căsătoriți, ed. Agaton, 2006
- 8) Tinerii, familia și copii născuți în lanțuri, Editura Pelerinul, Iasi

Va rugăm să ne ajutați cu donații pentru retipărire sau cu distribuirea în țară și în lume. Contact 0364-733.987 office@pro-romanesc.ro FB: Arsenie Boca - Cuvinte vii

Texte culese de Nicoleta Rusu și familia, TURDA, 2013

Tipărită la 28 noiembrie 2013 (multumim pentru donatiile tuturor credincioșilor din toată țara), la 24 de ani de la adormirea Pr Arsenie Boca, odată cu lansarea portalului de anunțuri umanitare www.pro-romanesc.ro, poartă spre fapte de milostenie, Doamne ajută !

ACEASTA BROȘURĂ SE DISTRIBUIE GRATUIT !

